

HET GAAT GOED MET ONS!

Juan Carlos MARTÍNEZ en Ana URDIALES

Omdat we een grote familie zijn uit Cartagena, Spanje, was het jaar 2020 een geweldige kans, want "dankzij" de Covid-pandemie, de gedwongen opsluiting en de tijdsbeperkingen op straat, hebben we meer tijd kunnen doorbrengen om samen te genieten dan normaal. .

Maar het jaar 2021 brak aan en net toen het leek alsof de pandemie onder controle begon te komen, begon een reeks gebeurtenissen die de gezinsvrede dreigden te verstoren. Dit is het waar onze uitdrukking naar verwijst: "Het gaat goed met ons!". Het was zinnvoller dan ooit. Deze zin is voor ons een manier om God te danken. Het is ook een uiting van onze overgave, omdat we in de volle overtuiging zijn dat het goed met ons gaat omdat we in de beste handen zijn, namelijk die van God zelf. We weten allemaal wat Charles de Foucauld wou uitdrukken in het 'Gebed van Overgave', en dat het een deur is naar hoop.

De dood in januari van Ricardo, de grootvader, terwijl wij, Ana en Juan Carlos, en onze negen kinderen werden getroffen door Covid, waardoor we de begrafenis niet konden bijwonen en deze momenten in isolatie moesten doorbrengen; de opname in februari van Teresa (2 jaar oud), onze jongste, op de pre-ICU voor het eerste geval van SIMPED (een post-Covid-inflammatoir syndroom) dat in onze regio (Murcia) werd gediagnosticeerd en dat haar hart aantastte; de opname in het ziekenhuis, in maart, van Javier (7 jaar oud), onze zevende, en zijn daaropvolgend ontslag zonder diagnose; en de borstkankeroperatie die Ana in april onderging, hielpen ons om ons voor te bereiden op de diagnose die we niet hadden op de dag dat Javier werd ontslagen: het was leukemie die gedetecteerd werd op 6 juni 2021.

Plotseling merken we dat God zijn genade schenkt aan degenen die het nodig hebben. We konden ontdekken dat elke situatie in het leven een kans is om goede dingen te verkrijgen en dat uit de moeilijkste situaties spectaculaire dingen ontstaan. We hebben kunnen zien hoe lijden het beste in mensen naar boven haalt :bij familie, vrienden, klasgenoten, ziekenhuispersoneel... Iedereen deed zijn best om ons deze momenten zo goed mogelijk te laten beleven. Toen zijn klasgenoten en broers bijvoorbeeld ontdekten dat een van de dingen waar Javier het moeilijkst aan kon wennen het idee was zijn haar te verliezen, schoren ze allemaal hun hoofd kaal. Maar bovenal waren er duizenden mensen, niet alleen uit Spanje, maar uit vele landen, die dankzij het Instagram-account aangemaakt door onze drie oudste dochters, @quebienestamos, die voor Javier en onze familie baden. Daar ervoeren we de kracht van het gebed en ontdekten wij dat lijden verenigbaar is met vreugde, en dat we alles wat er in het leven gebeurt kunnen ervaren zonder tragedie of pessimisme, als we dicht genoeg bij God leven. Onze hoop werd versterkt door het vermogen tot solidariteit van veel mensen die we niet kenden.

Toen we Javier alles moesten uitleggen wat er ging gebeuren, zonder iets te verbergen, was dit een gelegenheid om met hem te praten over de christelijke betekenis van het lijden. Wij zijn boventalligen van het Werk en ons geloof in Jezus wordt niet gereduceerd tot persoonlijke gebedspraktijken: Jezus roept ons op om zijn leven aanwezig te stellen in

ieder van ons, zowel in het goede als in het kwade. We vroegen Javier goed na te denken over aan wie hij alles wilde opdragen (offeren), want wat er ging gebeuren zou heel moeilijk worden en de Heer zou wonderen doe met zoveel geofferd lijden. Lang hoefde hij er niet over na te denken, het was duidelijk dat hij zijn ziekte wilde aanbieden voor de genezing van zijn nicht Lucía (met een hersentumor). We stelden ook voor om het voor priesters en priesterroepingen op te dragen en dat deed hij vanaf de eerste dag.

Javiers ziekte was niet alleen een catechese voor hem, maar ook voor zijn broers; Ze ontdekten hoe God ons lijden niet wil, maar het toestaat, net zoals Hij dat van zijn Zoon toestond, prachtige dingen te bereiken: sommige daarvan zullen we pas zien als we de hemel bereiken. En ook voor ons die, hoewel we voortdurend baden dat hij op de behandeling goed zou reageren, was het altijd duidelijk dat, als niet aan onze verzoeken werd voldaan, er niets verkeerd zou gaan. Iets wat we onze kinderen al van kleins af aan hebben bijgebracht is, dat ons doel de Hemel is en dat het onze hoop is om de vreugde van God te delen, die blij is met al zijn kinderen die bij Hem thuis komen.

We zagen dit weerspiegeld bij de rest van onze kinderen, die vaak alleen thuis waren die eerste weken dat we in het ziekenhuis waren zonder van Javier gescheiden te zijn, waarbij de ouderen voor de jongeren zorgden. Ze stelden een lijst met regels op, waarvan de eerste vooral onze aandacht trok: 'Je kunt huilen, maar nooit alleen.' Het doel was om samen te zijn en elkaar te steunen.

Godzijdank gaat het vandaag goed met Javier, hij is klaar met de behandeling. Ana had na een kankeroperatie geen chemotherapie nodig en tot nu toe konden de resultaten van de daaropvolgende controles niet overtroffen worden. En Teresa werd definitief vrijgegeven, zonder gevolgen.

Het lijden van Javier bracht ons dicht bij God en bij elkaar.

"Het gaat goed met ons!" » is niet een mooi klinkende zin of een leidmotief om de grenzen van het lot te overwinnen, maar eerder de uitdrukking van een geloof en een hoop waar we altijd om hebben gevraagd en die God ons heeft gegeven.

De familie MARTINEZ-URDIALES:

Ana en Juan Carlos

Araceli, Ana, María, Juan Carlos, Ignacio, Ricardo, Javier, Álvaro en Teresa